

در آستانه شهادت امام رضا (ع) پویش های مختلفی برای میزبانی شایسته از زائران به راه افتاده است

همه خادم الرضاییم

جاوید - شهامت

گزارش روز

کاش ما هم لایق بودیم و برای مهمانان آقا کاری می کردیم.. این زبان حال برخی مشهدی هایی است

که هنوز برای اینکه چطور محبت و ارادتهان را به ساحت امام مهربانی ها نشان دهند، به جمع بندی نرسیده اند. واقعیت این است که شما و همه دوستان داران امام هشتم لایق خدمت هستید، فقط می ماند انتخاب راهی برای پیوستن به قافله خدمت و استفاده از برکات بی نظیر آن. پویش هایی که در ادامه به چند نمونه از آن ها اشاره می شود، نمونه هایی از حرکت های مردمی است که با هدف میزبانی شایسته از مهمانان امام رضا(ع) تعریف شده اند- و برنامه ریزی برای سامان دادن به آن ها از چند ماه پیش شروع شده است.

هر خانه، یک زائر سرا



از مهمانان آقا هم پذیرایی کنید. اصلا می شود دوسه خانواده باهم جمع شوید ویکی اسکان راه عهده بگیرد، دیگری پذیرایی را، یکی رفت و آمد را و... پویش هر خانه یک زائر سرا دقیقا همین چیزها را می گوید، اینکه سخت نگیریم و با میزبانی چندروزه از مهمانان امام هشتم، حماسه ای مشابه اربعین را رقم بزنیم. این پویش، میزبانی

گفت وگویی دوشمهدی در کلیبی که در فضای مجازی در حال انتشار است، خلاصه شده ماجرای یک پویش است. آن ها در حالی که چای می خورند، از تجربه شیرین زیارت اربعین و خاطرات مهمان شدن در منازل عراقی ها می گویند. اولی به دومی می گوید که مستاجر است و نمی تواند از زائرانی که برای شهادت امام رضا(ع) به مشهد می آیند، پذیرایی کند. دومی قانع نمی شود و می گوید مگر در همین خانه کوچک تابه حال مهمان داری نکرده اید؟ غذایی را که برای خودتان درست می کنید، کمی بیشتر بپزید

قرار نوجوانی

«خدا می دونه از خودم هیچی ندارم، هر چی رو که دارم، امام رضا(ع) بهم داده.» اگر این روزها در شبکه های اجتماعی کلیپی بانام «قرار نوجوانی» کار آمده است، هدف پویش این است که، هر محله یک زائر سرا، باشد برای عزاداران رضوی که این شب و روزها از راه های دور و نزدیک وارد مشهد می شوند. سید جلیل بامشکی، دبیر ستاد دهه پایانی ماه صفر شهرداری، هم از ضرورت اسکان زائرانی می گوید که راهی مشهد می شوند و از ادب میزبانی به دور است که بی سرپناه بمانند: دستگاه ها و گروه های مختلف با رویکردهای متفاوت از جمله اسکان فرهنگیان در مدارس، اسکان رسمی در مراکز اقامتی، اسکان اضطراری در مراکز اسکان موقت شهرداری و همچنین اسکان مردمی در منازل و مساجد و هیئت ها در این حوزه به ارائه خدمت می پردازند.

این دومین سال است که شهرداری برای خدمت ویژه به زائران وارد حوزه همکاری با نهادهای دیگر می شود. رویکرد آن ها البته بیشتر به ارائه محتوای فرهنگی معطوف است. در این روزها پنج ایستگاه استقبال از زائران پیاده در محورهای ورودی مشهد از جمله نیشابور، قوچان، سرخس و سه ایستگاه استقبال از زائران سواره برپا می شود.

برپایی ایستگاه هایی برای کودکان و نوجوانان،



راه اندازی غرفه نایب الزیاره، برگزاری نمایشگاه تخصصی با موضوع زیارت، رادیو زیارت و ارائه محصولات فرهنگی از جمله برنامه های پیش بینی شده در چند روز پایانی این دهه است. سالن های ورزشی، فرهنگ سراها، سوله های بحران و چند قطعه زمین در اطراف حرم مطهر نیز با همکاری آستان قدس رضوی تجهیز شده اند و به روش های مختلف در اختیار زائران قرار می گیرند تا زائران این شهر را با خاطرات خوش زیارت ترک کنند و به خانه هایشان برگردند.

پویشی تازه از «سفره دار»

جمعیت امام رضایی ها را می شناسید؟ همان سازمان مردم نهاد بین المللی که امدادسانی به آسیب دیدگان ۳۴ یلای طبیعی (تاخرداد ۱۴۰۲) مثل سیل، زلزله و کرونا در داخل و خارج از کشور، فقط گوشه ای از خدمات انسان دوستانه اش است. «سفره دار» در کنار آدم و حوا، کاروا، کاردرست، هم نو، مادرانه و نایب الزیاره یکی از هفت مجموعه تخصصی ذیل این جمعیت است که رسالتش

خانه های رضوی منتظر قدم مهمانان



برای آن ها که امسال نذرشان قبول شده است و راهی مشهد الرضا(ع) می شوند تا روزهای آخر عزاداری ماه صفر را پای ضریح آقا باشند، شاید همین که سعادت زیارت نصیبشان شده است، کافی باشد، اما برای مشهدی ها که عمری میزبان حرم بوده اند، کم گذاشتن جایز نیست. همین کافی است تا جنب و جوش هایی در قالب پویش شکل بگیرد و عزمی برای زائران جزم شود. شاید مهم ترین دغدغه برای این سفر اسکان باشد. اقامت چندروزه در شهر غریب و یافتن مکانی برای ماندن، آن هم در روزهای شلوغ این دهه کاری ساده نیست.

یکی از آن گروه هایی که با همین انگیزه تشکیل شده، قرارگاه نیمه خاتون مرکز امور بانوان آستان قدس رضوی است. بنای کارشان بر این بوده است که قرارگاه محلی باشد برای حضور

همشهری های علاقه مند به ارائه خدمات زائران. در این برنامه، رابطان محلی تعریف شده اند که با هدف مهمان نوازی بهتر، به سراغ همشهریان رفتند و از آنان که شرایط پذیرایی از زائران را در منازلشان

داشتند، ثبت نام کردند. نام دعوتشان را هم گذاشتند «پویش خانه های رضوی». این پویش البته مربوط به امسال نیست و سابقه اش به سال ۱۳۹۷ برمی گردد. سامانه ای دارد به نام 55/ir.yk8 که علاقه مندان به خدمت در آن ثبت نام می کنند. امیدواری متولیان این است که امسال هشتصد محل برای اسکان زائران ثبت شود. اولویت اسکان هم با خانواده های محروم است، با این نقطه قوت که هر زائر می تواند سه روز از امکانات آن منزل استفاده کند، یعنی تا پایان دهه آخر صفر.

مساجد؛ هم محله امام رضا(ع)



رضا(ع) می کند. قرارگاه مردمی «هم محله امام رضا(ع)» در موبک های ورودی شهر حضور فعال دارد و خدماتش را در این سه حوزه به زائران ارائه می کند تا هیچ زائری سرگردان نباشد. حجت الاسلام والمسلمین امیرحسین احمدنیا، معاون فرهنگی و اجتماعی مرکز رسیدگی به امور مساجد، استان های خراسان، با اشاره به نشانی اینترنتی

پیش بینی ها می گوید این چند روز آخر ماه را بناست میزبان دست کم ۶ میلیون زائر حرم رضوی در شهرمان باشیم. این عدد را آن هایی که خیل حضور زائران را درک کرده و کمبود امکانات را لمس کرده اند، بیشتر درک می کنند. زائری که با پای پیاده خودش را به مشهد رسانده است، کمبودهایی دارد که میزبانی پسندیده

مان رافع می کند. یکی از همکاری های خوب برای میزبانی شایسته مراسم دهه پایانی صفر، مشارکت مساجد در کنار مردم و ارگان های دیگر است. نام این پویش هم محله امام رضا(ع) است و در سه موضوع اسکان در منازل، حمل و نقل رایگان و نذر خدمت و مهارت، شهروندان را در هر سن و سال و با هر توانایی خادم واقعی آستان

برای سالروز شهادت امامی تعریف شده است که نام جمعیت امام رضایی ها و ام دار ایشان است، پویشی به نام «یا معین الضعفاء» که بنا دارد در روز شهادت امام مهربانمان از عاشقان حضرت پذیرایی کند. برای مشارکت در این پویش کافی است کد دستوری *۷۸۰*۸۰۸۰# (ستاره ۷۸۰ ستاره ۸۰۸۰ مربع) را شماره گیری کنید.

را اطعام نیازمندان در سراسر کشور تعریف کرده است. این نهاد در استان های مختلف با پویش از صد خیریه، گروه جهادی، سمن و فعال اجتماعی همکاری می کند تا کمک های مردمی برای تغذیه گروه های هدف، دقیقاً به دست همان گروه برسد. با همین هدف، از ابتدای رمضان سال ۱۳۹۹ که تشکیل شد، تاکنون حدود بیست پویش راه اندازی کرده است. تازه ترین پویش نیز به صورت ویژه

چشماتن روشن

آب میوه فروش مشتی



بعضی ها هم هستند که اهل حساب و کتاب نیستند. همان ها که با خدا معامله می کنند. همان ها که شاید اصلا دخل و خرجشان هم باهم نخواند، اما وقتی با خدا معامله کردند، دیگر حساب هیچ چیز را نمی کنند. همان هایی که دلی دارند به بزرگی دریا. از این آدم های با خدا و دست و دل باز در ایران عزیزمان کم نداریم. مانند همین همشهری کاردرستمان در خیابان آبکوه که بچه ها را مهمان آب میوه و بستنی می کند، حتی اگر والدینشان نتوانند هزینه اش را پرداخت کنند. اجرشان با خدا که دل کودکان را شاد می کند.

یادداشت

این بار از خودم به حرم شما پناه آورده ام!



دوستدارترین ما به ما خودمان باید باشیم. دشمن ترین کس به ما هم در خود ما قد می کشد. هیچ کس به اندازه خود ما نمی تواند ما را بسازد و باز هیچ کس به اندازه خودمان نمی تواند ما را تخریب کند. همین است که گاه نیاز به پناهی بلند و توانمند داریم، نه از دست دشمنان، که از دست خود. همین خودی که همه وجودمان را احاطه می کند. همین خودی که با هر نفس ما را از حقیقت وجودی مان، از زیست بهشتی مان دور و دورتر می کند. خدا درجات استاد صفائی حائری را متعالی فرماید که کلمه به کلمه را بر دفتر می نوشت تا ما را به خودمان هوشیار کند. می گفت، «آنجا که آدم به سنگ تبدیل می شود و به جماد و نبات و حیوان دل می بندد، آنجا که ملاها و یاقوت ها او را جذب می کنند، او در این تبدیل به این آتش رسیده است و باید از این آتش بترسد و از این آتش خودش را برباند، که کافرهایی چشم پوش ناچار خودشان را می سوزانند و خودشان هیزم سوختشان را به دوش می گیرند، آیت ا... ما را دست می گیرد و از کوچۀ توجهی چنین به زیارت می آورد که، همین است که تودر زیارت امام علی بن موسی الرضا(ع) می خوانی: اللَّهُمَّ الْيَكْ صَمَدٌ مِّنْ أَرْضِي وَقَطَعْتُ الْبِلَادَ رَجَاءَ رَحْمَتِكَ، خدای من! من فقط به سوی تواز سرزمینم بریدم. به خاطر رحمت تو شهرها را پشت سر گذاشتم، هجرت هم معنایش همین است، از منطقه ای که هستی در راستای تعالی به منطقه ای دیگر کوچ کنی. البته هجرت زمانی کامل و مهاجر به کمال می رسد که علاوه بر منطقه، از منطق زیستی آن جغرافیا هم هجرت کند، به سان «ویخرجه من الظلمات الی النور»، که در ولایت خدا محقق می شود. اینجاست که با همه وجود می توان خواند، فَلَا تُخَيِّبْنِي وَلَا تُدْنِي بِغَيْرِ قَضَاءٍ خَوَاجِي. و ارحم تَقْلِبِي عَلَي قَبْرِ اِنَّ اِخِي رَشُولَكَ، پس تو ناامیدم مکن و بدون درخواست هایم باز مگردان و به این همه رفت و آمد من بر سر خاک فرزند علی و محمد رحم کن، اجابت این دعا در حرم امام رحیم ما را در دایره لطف مدام حضرت رحمان قرار می دهد. در این جغرافیای معنوی است که خطاب به امام می خوانیم «اَتَيْتُكَ يَا مَوْلَايَ زَائِرًا وَاقْدَأْ عَائِدًا يَمَّا جَنَيْتُ عَلَي نَفْسِي وَ اَخْطَيْتُ عَلَي ظَهْرِي...، ای سرپرست من! من به سوی تو آمده ام، هم برای بیدار و هم برای مهمانی و هم برای پناه». این به پناه آمدن و آهوانه سر بر آستان ساییدن نه از صیاد کمان دار بیربونی، بلکه از صیاد کمندانداز درونی است. پناه نه از دشمن و نه از بیگانه، پناه از جنایت خودم که بر خودم روا داشتم و پناه از این هیزم هایی که بر پشتم نگاه داشته ام که من «حَمَالَةُ الْخَطْبِ، خویشم و برای سوختن خودم این ها را به دوش کشیده ام، من از خویش به پناه آمده ام. می خواهم که مرا از این خویشتن که با خویشتن بهشتی ام سر جنگ دارد برهانی، حرم و حریم امامت، امن ترین جایگاهی است که می شود به آن پناه برد. خیلی مردمی که می آیند، یادارک خطر، به خاطره سازی در حریمی می پردازند که شیطان را بیدان راه نیست، حرمی که بر سر درش نوشته اند «وَمَنْ دَخَلَ كَانْ أَمِيْنَا» از کسی نمی پرسند چرا آمده ای. می گویند خوش آمدی. نمی گویند چه آورده ای. می گویند دامانت را بزرگ بگیر، هر چه می خواهی بردار. انکار شیخ ابوالحسن خرقانی این را برای اینجا نوشته است که: «هر که در این سرا درآید، نانش هدید و از ایمانش میرسید، چنان کس که به درگاه باری تعالی به جان ارزد، البته به خوان ابوالحسن به نان ارزد، و اینجا هم هر کس بیاید، نخواهد و نه خواسته اجابت می شود. کم نبوده اند آنان که بی پرسش از دین و مذهبشان اینجا جواب گرفته اند. ما هم بی جواب نمی مانیم. پس السلام علیک یا اباالحسن یا علی بن موسی الرضا...

شهریار

۲۰ شهریور ۱۴۰۲
۲۵ صفر ۱۴۴۵
شماره ۲۰۳۳

۱۳



چشماتن روشن

مکتب محمد حسن طالقانی شهریار